

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: מגנזי	שם פרטי: וסי (יעל)
--------------------	-----------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: רבה	בלועזית Rava
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: וסי (סינה)	בלועזית
עיר לידה: טריפולי	בלועזית
שם פרטי של האב: בנימין	שם פרטי ושם נעורים של האם: דיאנה וולוס
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה)	מקצוע לפני המלחמה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
מקום השחרור: גריאן	תאריך השחרור: 1945
במידה והיית במחנה עקורים, ציין את שמו	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? סחל
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1949
	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): עצמאות

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1933 בטריפולי שבלוב, למשפחה בת תשעה אחים ואחיות. לאבי היתה סוכנות נסיעות, אמי לא עבדה. הייתי אז בגן הילדים. גרנו בצריפונים, הכל היה אז חול ומדבר. כילדה אני זוכרת שקיבלנו יחס עוין מצד הערבים, פחדנו לעבור לידם.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

את פרוץ המלחמה אני זוכרת ביום אחד שהצרפתים התחילו להפגז. רצתי עם אמי לבית סבתי. כל היום היו הפגזות ואנו נדדנו ממקום למקום כדי למצוא מחסה, גרנו במערות, היה לאבי הרבה כסף וזהב ויכולנו לקנות אוכל. לאבי היה חבר ערבי, הוא שמר לנו על הרכוש ועל העסק. אבי העמיס אותנו על משאית מסע ונסענו לגריאן, שם גרנו מול מחנה צבאי. את אבי לקחו למחנה ריכוז בשם סידי עזאז שבו ריכזו את כל הגברים. מצבנו התדרדר. היינו כל הזמן בנדודים, אכלנו שאריות מזון שהשגנו. החיים היו קשים מאוד.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשהגיעו האנגלים, הבנו שנגמרה המלחמה. התחלנו לחזור לאט לאט, לא היה לנו בית ולכן שכרנו בית חדש. גרנו ערבים ויהודים יחד, הייתי בת 12 ואבי שכר לנו מורה פרטי להשלמת הלימודים. הצטרפתי לתנועת "הצופים", שם למדתי עברית. כשהוכרז על קום המדינה, הערבים החלו לטבוח ביהודים, בזזו רכוש ושרפו את בתיהם, גם את משפחתי הוציאו מביתנו. אז התחלנו לחשוב על עלייה ארצה. העלייה לארץ לא היתה חוקית, כדי להשיג אישור היינו צריכים כסף, משכנו תכשיטים ותכננו את העלייה. עלינו ארצה באוניית העצמאות, הפלגנו במשך שישה ימים. ריססו אותנו בחומר ניקוי ודחסו אותנו באונייה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

הגענו ארצה לסנט-לוקס בחיפה ומשם הועברנו לבאר יעקב, שם התגוררנו באוהלים. באותה תקופה היה צנע בארץ ולא היה לנו מה לאכול. הצברים לא קבלו אותנו יפה, ראינו שיש הבדל בין אשכנזים לספרדים. בבאר יעקב התחלתי לעבוד באפסנאות, ונישאתי בגיל 16.5, בעלי בדיוק סיים את שירותו הצבאי. קבלנו צריפון, ותלושים לקבלת אוכל. בעלי עבד בבנייה עד למלחמת ששת הימים, הוא גויס למילואים ולקה בהלם קרב, מאז לא חזר לעבוד. יש לנו ארבעה ילדים, 11 נכדים ו 19 נינים.

ראיון: לירון נפתלי
בת ים. אוגוסט 2009

עריכה: עדי מלכא